KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.6.2012 r.
COM(2012) 261 final

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW

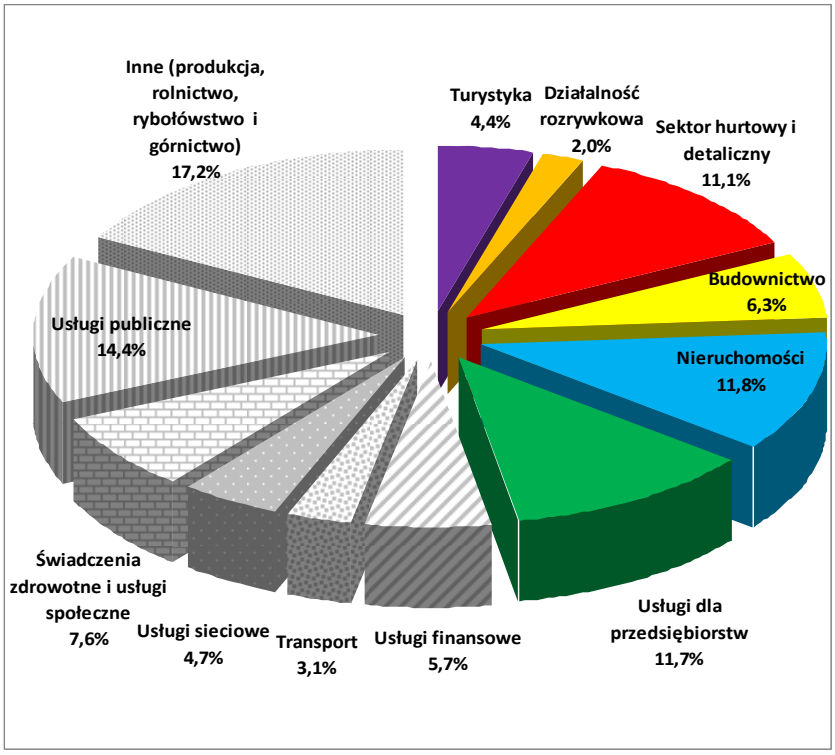
w sprawie wdrożenia dyrektywy usługowej

Partnerstwo na rzecz nowego wzrostu w dziedzinie usług 2012-2015

{SWD(2012) 146 final}
{SWD(2012) 147 final}
{SWD(2012) 148 final}

I. WPROWADZENIE: WYKORZYSTANIE USŁUG DO ZWIĘKSZENIA WZROSTU GOSPODARCZEGO I ZATRUDNIENIA

Sektor usług stanowi istotną siłę napędową wzrostu UE, ponieważ generuje ponad 65 % PKB i miejsc pracy w UE. Dyrektywa usługowa to najważniejszy istniejący na szczeblu europejskim instrument wspierający reformę strukturalną w sektorze usług. Obejmuje ona swoim zakresem usługi generujące ponad 45 % unijnego PKB. Wdrożenie dyrektywy przyczyniło się do znacznego postępu w usuwaniu barier i zbliżyło wewnętrzny rynek usług do pełnej integracji. W całej UE zmodernizowano setki krajowych aktów prawnych i zlikwidowano tysiące dyskryminujących, nieuzasadnionych lub nieproporcjonalnych wymogów. Narzędzia, które stworzono w celu usprawnienia wdrażania dyrektywy („pojedyncze punkty kontaktowe"), działają już w większości państw członkowskich i przyczyniają się do zmniejszenia znacznych obciążeń administracyjnych w tym obszarze.

Źródło: Eurostat, dane statystyczne z zakresu rachunków narodowych, wartość dodana brutto, 2009 r.
Uwaga: Prawa strona wykresu, oznaczona kolorami, ukazuje usługi objęte dyrektywą usługową.

Wykres ukazuje wkład wnoszony do gospodarki UE przez sektory objęte dyrektywą – tj. ok. 45 % PKB – oraz wkład sektorów nieobjętych zakresem dyrektywy.

Większość sektorów, które nie są objęte dyrektywą, jest uwzględniona w prawodawstwie dotyczącym poszczególnych sektorów (zob. załącznik 1).

Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym występują w wielu sektorach usługowych; bardziej szczegółowo omówiono je w komunikacie Komisji z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie ram jakości dotyczących usług świadczonych w interesie ogólnym.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie w celu wdrożenia dyrektywy usługowej zwiększą z czasem tempo wzrostu unijnego PKB o dodatkowe 0,8 %, przy czym większość tych pozytywnych efektów ujawni się po upływie 5-10 lat od wdrożenia dyrektywy[1]. Nie ulega jednak wątpliwości, że usługodawcy nadal napotykają na przeszkody w działalności transgranicznej i że w przeciwieństwie do dobrze działającego w wymiarze transgranicznym rynku wewnętrznego towarów konsumenci nie zawsze są w stanie uzyskać łatwy dostęp do usług ze wszystkich państw UE. Analiza ekonomiczna wykazała, że zlikwidowanie przez państwa członkowskie niemal wszystkich pozostałych ograniczeń umożliwiłoby uzyskanie łącznych korzyści gospodarczych wynoszących ok. 2,6 % PKB, czyli ponad trzy razy więcej niż już uzyskane korzyści[2].

Istnieją jeszcze zatem znaczne niewykorzystane możliwości zmaksymalizowania korzyści ekonomicznych oferowanych przez dyrektywę usługową. Państwa członkowskie powinny zapewnić wykorzystanie pełnego potencjału dyrektywy, do czego wzywa je także Rada Europejska[3]. Pełne wdrożenie dyrektywy znacznie poprawi działanie jednolitego rynku usług, w szczególności poprzez ułatwienie dostępu do rynku MŚP oraz zapewnienie konsumentom większych możliwości wyboru. Przyczyni się to również do większej konkurencyjności w obrębie UE, a także do wzrostu gospodarczego i pełniejszego zatrudnienia. Niniejszy komunikat pokazuje, w jaki sposób można osiągnąć te cele. Przygotowano go w związku z obowiązkiem sprawozdawczym Komisji ustanowionym w art. 41 dyrektywy oraz w odpowiedzi na wezwania Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego dotyczące ścisłego monitorowania wdrażania dyrektywy i przedstawiania sprawozdań w tej sprawie, a także w ramach inicjatyw mających na celu usprawnienie i wzmocnienie jednolitego rynku usług. Przedstawiono w nim działania, które powinny zostać podjęte przez państwa członkowskie i Komisję, aby zapewnić maksymalne oddziaływanie dyrektywy. Działania te opierają się na szczegółowych informacjach dotyczących wdrożenia dyrektywy usługowej we wszystkich państwach członkowskich oraz na wynikach kontroli skuteczności przewidzianych w towarzyszących dokumentach roboczych służb Komisji[4].

Działania będą monitorowane za pomocą środków poprawiających zarządzanie jednolitym rynkiem, które Komisja przedstawiła w odrębnym komunikacie przyjętym jednocześnie z niniejszym. Monitorowanie to będzie stanowić element dozoru prowadzonego w kontekście europejskiego semestru, a jego wyniki będą, w razie takiej konieczności, uwzględniane w zaleceniach dla poszczególnych państw. W dniu 30 maja

---

1 Badanie Komisji „Wpływ dyrektywy usługowej na gospodarkę: pierwsza ocena po wdrożeniu" opublikowane pod adresem http://ec.europa.eu/economy_finance/publications/economic_paper/2012/index_en.htm.

2 Wartość liczbowa 2,6 % obejmuje wspomniane powyżej 0,8 % dodatkowego PKB UE oraz dodatkowe korzyści, które mogą wynieść do 1,8 % PKB, uzyskane dzięki realizacji bardziej ambitnego scenariusza, w ramach którego państwa członkowskie znoszą niemal wszystkie ograniczenia.

3 Oświadczenie członków Rady Europejskiej z dn. 30 stycznia 2012 r.

4 Dokument roboczy służb Komisji „Szczegółowe informacje na temat wdrażania dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym"; Dokument roboczy służb Komisji „Wyniki kontroli rynku wewnętrznego usług (budownictwo, usługi dla przedsiębiorstw i turystyka)".

2012 r. Komisja zaproponowała już zalecenia dla poszczególnych państw dotyczące reform strukturalnych w sektorze usługowym w 12 państwach członkowskich[5].

II. ZAPEWNIENIE PEŁNYCH EFEKTÓW DYREKTYWY USŁUGOWEJ

Dyrektywa obejmuje wiele różnych sektorów, począwszy od tradycyjnych typów działalności aż do usług opartych na wiedzy. Skutki dyrektywy mają szeroki zasięg i dotykają zarówno dużych, jak i małych usługodawców, w tym tysięcy małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).

Komisja skupi się w swoich działaniach na następujących sektorach usług, które mają duże znaczenie dla gospodarki i ponadprzeciętny potencjał wzrostu:

usługi dla przedsiębiorstw reprezentujące 11,7 % PKB;

budownictwo reprezentujące 6,3 % PKB;

turystyka reprezentująca 4,4 % PKB; oraz

sektor detaliczny reprezentujący 4,2 % PKB.

Poprzez zapewnienie lepszego wdrażania i lepszego wykonywania przepisów w praktyce możemy zmaksymalizować korzyści z już wcześniej dokonanych uzgodnień. Daje to szansę na osiągnięcie w krótkim okresie wymiernych rezultatów w dziedzinie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, której UE nie może zaprzepaścić.

Państwa członkowskie i Komisja powinny skupić się przede wszystkim na zapewnieniu bardziej ambitnego i pełnego wdrożenia dyrektywy usługowej w celu zrealizowania jej dotychczas niewykorzystanego potencjału, a dopiero w dalszej kolejności zająć się rozszerzeniem jej zakresu. Niemal wszystkie rodzaje działalności w zakresie usług handlowych są już objęte prawodawstwem UE (zob. załącznik 1). Komisja uważa zatem, że w chwili obecnej nie ma potrzeby zmieniania dyrektywy.

Największe jak dotąd korzyści z dyrektywy uzyskali usługodawcy planujący rozpoczęcie działalności gospodarczej w swoim własnym lub w innym państwie członkowskim. Usługodawcy pragnący świadczyć usługi transgraniczne nie mają natomiast w dalszym ciągu pewności co do ram regulacyjnych stosowanych przez państwa członkowskie oraz nadal napotykają przeszkody. W niektórych przypadkach źródłem pojawiających się problemów było niespójne lub nieprawidłowe stosowanie innych instrumentów UE, takich jak dyrektywa w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych czy dyrektywa o handlu elektronicznym.

1. Polityka „zerowej tolerancji" wobec niezgodności

Komisja będzie stosować politykę „zerowej tolerancji" w przypadkach niezgodności z jednoznacznymi, wskazanymi poniżej zobowiązaniami, jakie dyrektywa nakłada na państwa członkowskie: Dyrektywa zabrania stosowania szeregu dyskryminujących i

[5] Komunikat z dn. 30 maja 2012 r. „Działanie na rzecz stabilności, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia", COM(2012) 299.

szczególnie uciążliwych wymogów wymienionych w art. 14. Zostały one w dużej mierze zlikwidowane przez państwa członkowskie. Zidentyfikowano pozostałe dyskryminacyjne wymogi, które również będą musiały zostać zlikwidowane.

Dyrektywa wprowadza szczegółowe obowiązki mające na celu uproszczenie procedur udzielania zezwoleń: 1) dorozumiana zgoda, tzn. zasada, zgodnie z którą brak reakcji ze strony administracji oznacza zgodę, jest przewidziana w art. 13 ust. 4, zaś 2) zasada ważności zezwoleń na terytorium całego państwa została ustanowiona w art. 10 ust. 4. Pewna liczba państw członkowskich stosuje te wymogi jedynie w ograniczonym zakresie i przewiduje od nich zbyt liczne wyjątki. Potrzebne są pilne działania w celu właściwego wdrożenia tych obowiązków.

Art. 24 dyrektywy zakazuje stosowania całkowitych zakazów informacji handlowych dostarczanych przez zawody regulowane. W dziesięciu państwach członkowskich istnieją jednak nadal takie całkowite zakazy dotyczące informacji handlowych i muszą one zostać zlikwidowane.

Wymogi dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej uniemożliwiają świadczenie usług transgranicznych. Są one najbardziej restrykcyjne spośród wymogów, o których mowa w art. 16 ust. 2 dyrektywy usługowej (klauzula o swobodzie świadczenia usług), i państwa członkowskie nie mogą nakładać ich na usługodawców. Wymogi dotyczące miejsca zamieszkania i przynależności państwowej zostały również zakazane na mocy art. 14 dyrektywy usługowej. W państwach członkowskich nadal utrzymują się naruszenia tych jednoznacznych zakazów i muszą one zostać wyeliminowane[6].

Działania

Państwa członkowskie muszą zobowiązać się do zapewnienia pełnej zgodności swoich przepisów prawa z dyrektywą usługową poprzez likwidację, w trybie pilnym, pozostałych przepisów stojących w sprzeczności z jednoznacznymi zobowiązaniami zawartymi w dyrektywie usługowej.

Komisja będzie stosować politykę zerowej tolerancji poprzez wszczynanie, w razie takiej konieczności, postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

2. Maksymalizacja skutków gospodarczych dyrektywy usługowej

Przepisy dyrektywy pozostawiają państwom członkowskim swobodę uznania w kwestii wdrażania wielu aspektów tej dyrektywy. W szczególności art. 15 dyrektywy usługowej odnosi się do takich wymogów, jak formy prawne, własność udziałów lub akcji,

[6] Zob. dokument roboczy służb Komisji „Szczegółowe informacje na temat wdrażania dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym".

ograniczenia ilościowe i terytorialne oraz taryfy, które państwa członkowskie mogą utrzymywać w mocy, jeśli tylko są one proporcjonalne oraz uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym i proporcjonalne.

Pomiędzy państwami członkowskimi istnieją znaczne różnice w zakresie korzystania z tej swobody uznania. Często rezygnowały one z ambitniejszego otwarcia swoich rynków usług i decydowały się zamiast tego zachować status quo. Nawet jeśli wybory te nie zawsze stanowią naruszenie dyrektywy, wymogi tego typu mogą hamować wzrost gospodarczy i powinny zostać ponownie rozważone przez państwa członkowskie. Powinno to zbliżyć UE w pewnym stopniu do osiągnięcia przewidywanego potencjału dodatkowego wzrostu.

Państwa członkowskie powinny zatem ponownie przeanalizować swoje wybory dokonane w ramach wykonywania swobody uznaniowej. W pierwszej kolejności powinny one zbadać wymogi ograniczające struktury spółek i własność kapitału, które stanowią przeszkodę dla rozwoju usług świadczonych w ramach wolnych zawodów. Osiągnięte postępy i reformy prowadzone w szeregu państw członkowskich ukazują, że uproszczony system regulacyjny może korzystnie wpłynąć na te usługi, bez narażania jakości czy ograniczania niezależności przedstawicieli wolnych zawodów.

Również klauzula o swobodzie świadczenia usług zawarta w art. 16 dyrektywy wymaga oceny uzasadnienia i proporcjonalności wymogów nakładanych przez państwo członkowskie na usługodawców prowadzących przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim w przypadku świadczenia usług transgranicznych na jego terytorium. Nadal zbyt częstym problemem przedsiębiorstw i przedstawicieli wolnych zawodów świadczących usługi transgraniczne jest brak pewności co do przepisów, które mają do nich zastosowanie. Co gorsza, w niektórych przypadkach mają oni obowiązek zastosować się do praktycznie wszystkich przepisów prawnych państwa członkowskiego, w którym świadczą usługi, niezależnie od obowiązków, którym podlegają na mocy prawa ich własnego państwa członkowskiego. Krajowe ustawodawstwo wdrażające przepisy dyrektywy usługowej dotyczące transgranicznego świadczenia usług musi zostać ulepszone, aby zapewnić pewność prawa i wyeliminować takie podwójne obciążenie regulacyjne.

Problem dla usługodawców mogą stanowić w szczególności obowiązki ubezpieczeniowe. Zostały one wprowadzone w przypadku wielu rodzajów działalności w celu ochrony usługobiorców. Niektóre z nich dublują wymogi, które zostały już spełnione w państwie członkowskim prowadzenia przedsiębiorstwa, narażając w ten sposób przedsiębiorstwa na większe koszty. Co jeszcze ważniejsze, w przypadku transgranicznej działalności usługowej znalezienie ubezpieczycieli w państwie członkowskim prowadzenia przedsiębiorstwa czy też w państwie członkowskim miejsca świadczenia usługi, może okazać się trudne, szczególnie jeśli chodzi o sektory turystyczny i budowlany.

Działania

W 2012 r. Komisja rozpocznie wspólnie z państwami członkowskimi proces wzajemnej weryfikacji i wymiany najlepszych praktyk, skupiając się na wymogach ograniczających struktury spółek i własność kapitału, a także na klauzuli o swobodzie świadczenia usług. Państwa członkowskie powinny zobowiązać się do szczegółowego przeglądu swoich przepisów prawa w tej dziedzinie. Rezultaty zostaną ocenione do połowy 2013 r.

Państwa członkowskie muszą zlikwidować wszystkie ograniczenia i zezwolenia, które nie są uzasadnione na podstawie dyrektywy, a w szczególności powinny dokonać przeglądu wymogów nałożonych na usługodawców pod kątem ich zasadności i proporcjonalności. Jeżeli chodzi o ewentualne utrzymane ograniczenia, które mogą być uzasadnione na podstawie dyrektywy, państwa członkowskie powinny przeanalizować korzyści gospodarcze z ich wyeliminowania i podjąć w razie konieczności stosowne działania.

W ramach europejskiego semestru na 2013 r. Komisja wyda zlecenia dla poszczególnych państw dotyczące działań priorytetowych. Jeżeli będzie to konieczne w świetle uzyskanych wyników, Komisja rozważy przedstawienie dodatkowych wniosków ustawodawczych dotyczących konkretnych zagadnień.

Państwa członkowskie powinny dołożyć większych starań celem zwiększenia wykorzystania systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI). Komisja będzie ściśle monitorować i wspomagać państwa członkowskie w realizacji tego zadania.

Komisja będzie zachęcała również sektor ubezpieczeń do opracowania środków zapewniających usługodawcom dostateczną ochronę ubezpieczeniową, w tym podczas świadczenia usług w innych państwach członkowskich. W szczególności, zakłady ubezpieczeń prowadzące przedsiębiorstwo w kilku państwach członkowskich, mające w swojej ofercie ubezpieczenia, których przedmiotem jest świadczenie usług, powinny zapewniać ochronę ubezpieczeniową usługodawcom świadczącym usługi transgraniczne w tych państwach członkowskich.

Komisja dokona oceny postępów osiągniętych przez sektor ubezpieczeń do końca 2013 r. W zależności od tych postępów lub też w przypadku ich braku, Komisja rozważy rozwiązania alternatywne, w tym przedstawienie wniosków ustawodawczych.

3. Usługi świadczone w ramach wolnych zawodów: modernizacja ram regulacyjnych

Istnieje około 800 kategorii zawodów regulowanych. Stwierdzono rozbieżności pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie regulacji usług świadczonych w ramach wolnych zawodów. Negatywne skutki tych rozbieżności są jeszcze potęgowane przez uciążliwe procedury uznawania kwalifikacji. Rada Europejska podkreśliła, jak ważne jest czynienie postępów w zakresie sprawniejszego wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych, redukowania liczby zawodów regulowanych i usuwania nieuzasadnionych barier regulacyjnych[7]. Niedawno zaproponowana modernizacja dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ma zaradzić tym problemom. Aby zapewnić osiągnięcie jak najszybszych postępów, Komisja wydała w tej sprawie zalecenia dla poszczególnych krajów skierowane do 8 państw członkowskich[8], w związku z którymi zostaną podjęte działania następcze w ramach europejskiego semestru na 2013 r.

[7] Konkluzje Rady Europejskiej z marca 2012 r.

[8] COM(2012) 299 z dn. 30 maja 2012 r.

W odniesieniu do świadczenia usług transgranicznych, wniosek dotyczący zmienionej dyrektywy przewiduje, że państwa członkowskie będą musiały jasno wskazać i uzasadnić przypadki, w których zamierzają skorzystać z wyjątków pozwalających sprawdzać kwalifikacje usługodawców, zanim będą oni mogli oferować swoje usługi. W sytuacji gdy usługodawcy mają obowiązek składać corocznie oświadczenia państwa członkowskie będą musiały zapewnić ważność tych oświadczeń na całym terytorium państwa członkowskiego. Doprowadzi to do zmniejszenia biurokracji i zlikwiduje niepewność po stronie przedstawicieli wolnych zawodów. Przejrzystość i proponowany mechanizm wzajemnej oceny przyczynią się do uproszczenia skomplikowanej sytuacji prawnej wynikającej z różnych sposobów regulacji wolnych zawodów. Państwa członkowskie powinny dokonać na szczeblu krajowym przeglądu wymogów dotyczących kwalifikacji nałożonych na zawody regulowane oraz zakresu zastrzeżonych typów działalności.

W 2013 r., po przyjęciu wniosku ustawodawczego, Komisja zamierza przedstawić komunikat, w którym podsumuje postępy w realizacji zaleceń dla poszczególnych państw oraz inne zmiany przeprowadzone w państwach członkowskich w zakresie regulacji wolnych zawodów.

Działania

Parlament Europejski i Rada powinny przyjąć przed końcem 2012 r. wniosek dotyczący zmodernizowanej dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, do czego wezwała w października 2011 r. Rada Europejska.

Komisja:

– będzie wspierać państwa członkowskie we wdrażaniu zaleceń dla poszczególnych państw dotyczących usług świadczonych w ramach wolnych zawodów, w kontekście europejskiego semestru na 2013 r., a w 2012 r. przeprowadzi w związku z tym wspólne działanie z państwami członkowskimi w celu osiągnięcia jak najszybszych postępów;

– w 2013 r., po przyjęciu zmienionej dyrektywy, przedstawi komunikat w celu podsumowania postępów dokonanych w państwach członkowskich oraz ułatwienia wzajemnej oceny zawodów regulowanych przewidzianej w dyrektywie.

4. Zapewnienie konsumentom korzyści z dyrektywy usługowej

Samo ułatwienie świadczenia usług ponad granicami krajowymi nie wystarczy do stworzenia prawdziwie jednolitego rynku usług. Równie ważne jest zapewnienie usługobiorcom łatwego wykorzystywania możliwości, jakie oferuje im jednolity rynek.

W celu zwiększenia praw konsumentów i wzmocnienia ich zaufania do rynku wewnętrznego dyrektywa usługowa zobowiązuje państwa członkowskie do usunięcia barier regulacyjnych dla usługobiorców, którzy pragną nabywać usługi świadczone przez usługodawców prowadzących przedsiębiorstwo w innych państwach członkowskich. Zapewnia ona również konsumentom możliwość dokonywania świadomych wyborów przy zakupie usług w innych państwach członkowskich poprzez nałożenie obowiązków informacyjnych, które mają zastosowanie zarówno do usługodawców, jak i do organów

państw członkowskich (na przykład poprzez powołanie na mocy art. 21 podmiotów, których zadaniem jest pomaganie konsumentom). Celem dyrektywy jest także położenie kresu praktykom usługodawców, którzy w nieuzasadniony sposób utrudniają dostęp do swoich usług konsumentom zamieszkałym w innych państwach członkowskich. W tym zakresie klauzula o niedyskryminacji stanowi ważny krok na drodze do zapewnienia konsumentom nieograniczonego dostępu do jednolitego rynku.

Art. 20 dyrektywy zakazuje dyskryminacji usługobiorców ze względu na ich obywatelstwo czy państwo zamieszkania. Dotyczy to odmów dostawy lub przedstawiania ofert na gorszych warunkach, których nie da się obiektywnie uzasadnić. Jeśli art. 20 zostanie w pełni wdrożony w państwach członkowskich, nie powinno już dochodzić do tego typu sytuacji.

Klauzula o niedyskryminacji wymaga przeprowadzania oceny poszczególnych przypadków[9]. Szczególną uwagę należy zwrócić na przypadki, gdy konsumenci, którzy chcą zapłacić za usługę świadczoną w innym państwie członkowskim za pomocą polecenia przelewu lub polecenia zapłaty w euro, ponoszą wyższe opłaty niż byłyby należne w przypadku transakcji krajowej. Konsumenci nie powinni już napotykać na odmowę dostawy uzasadnianą brakiem możliwości fizycznej dostawy towarów w innym państwie członkowskim. I podobnie, czynniki geograficzne nie powinny służyć usługodawcom jako uzasadnienie praktyk stwarzających sztuczne podziały wewnątrz jednolitego rynku UE ze szkodą dla konsumentów.

Dopóki nadal utrzymują się przeszkody dla transgranicznego świadczenia usług, na szczeblu UE prowadzone są inicjatywy mające na celu ich zmniejszenie oraz poprawę funkcjonowania jednolitego rynku. Inicjatywy te obejmują: zakończenie tworzenia jednolitego obszaru płatności w euro, wniosek Komisji w sprawie fakultatywnych wspólnych europejskich przepisów dotyczących sprzedaży, wdrożenie dyrektywy o prawach konsumentów, wniosek dotyczący ustanowienia punktów kompleksowej obsługi do celów przetwarzania podatku VAT, wnioski dotyczące utworzenia jednostek ds. alternatywnych metod rozwiązywania sporów (ADR) na potrzeby rozstrzygania sporów konsumenckich oraz ogólnounijnej internetowej platformy do celów skarg transgranicznych (ODR), a także przyszłe inicjatywy dotyczące zbiorowego zarządzania prawami autorskimi oraz opłat licencyjnych za kopię na użytek prywatny i opłat reprograficznych.

Działania

Państwa członkowskie muszą traktować priorytetowo egzekwowanie przepisów krajowych wdrażających klauzulę o niedyskryminacji. Komisja podejmie działania we współpracy z organami krajowymi rozpatrującymi skargi na dyskryminacyjne traktowanie oraz z właściwymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa, aby zapewnić konsumentom czerpanie pełnych korzyści z jednolitego rynku. W szczególności Komisja zaproponuje do połowy 2013 r. ukierunkowane działania mające na celu monitorowanie stosowania przepisów, a w przypadku wykrycia

[9] Więcej informacji: dokument roboczy służb Komisji mający na celu ustalenie wytycznych w sprawie stosowania art. 20 ust. 2 dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym.

niedociągnięć – podejmowanie zaradczych działań mających na celu wyegzekwowanie prawa.

Komisja przedstawiła wstępne wyjaśnienia na temat klauzuli o niedyskryminacji i będzie ściśle monitorować jej egzekwowanie. Do końca 2013 r. zostaną wydane dodatkowe szczegółowe wytyczne opierające się na doświadczeniach zebranych w tym późniejszym okresie, podczas jej wdrażania na szczeblu krajowym. Wytyczne te będą uwzględniać zmiany regulacyjne, które zmniejszają nadal utrzymujące się przeszkody dla przedsiębiorstw oferujących swoje usługi za granicą.

Komisja niezwłocznie rozpocznie współpracę z przedsiębiorstwami, na przykład za pośrednictwem organizacji przedstawicielskich i izb handlowych, w celu poprawy przejrzystości i wspierania ich wysiłków mających na celu zapewnienie klientom możliwości dokonywania zakupów transgranicznych na jednolitym rynku. Komisja będzie wspierać usługodawców w poszczególnych sektorach, które ustanowiły dobrowolnie karty jakości obejmujące zobowiązania dotyczące warunków transgranicznego dostępu do ich usług. Dokonane postępy zostaną ocenione przez Komisję do połowy 2013 r.

Komisja, działając w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, poinformuje konsumentów o prawach przysługującym im w ramach jednolitego rynku na mocy dyrektywy usługowej, w kontekście planowanej na 2013 r., w ramach Europejskiego Roku Obywateli, kampanii podnoszącej świadomość publiczną .

5. Zapewnienie skuteczności przepisów dotyczących jednolitego rynku w praktyce

Dyrektywa usługowa nie działa w próżni. Może ona być w pełni skuteczna tylko wówczas, gdy jest stosowana łącznie i spójnie z pozostałymi dyrektywami dotyczącymi jednolitego rynku. Jest to szczególnie ważne w przypadku dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i dyrektywy o handlu elektronicznym.

W wielu państwach członkowskich procedury uznawania kwalifikacji zawodowych są długie i uciążliwe.

Usługi transgraniczne są coraz częściej świadczone online. Pomimo uproszczeń wprowadzonych dyrektywą usługową i dyrektywą w sprawie handlu elektronicznego nadal utrzymują się bariery.

Działania

Państwa członkowskie muszą zobowiązać się do doprowadzenia swoich przepisów i procedur do pełnej zgodności z dyrektywą w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i dyrektywą w sprawie handlu elektronicznego. Przepisy prawa krajowego muszą w pełni uwzględniać połączony wpływ tych dyrektyw. Niezbędnych dostosowań należy dokonać w trybie pilnym.

Komisja będzie zdecydowanie egzekwować wdrożenie tych dyrektyw, zwracając szczególną uwagę na ich łączne stosowanie, aby zapewnić praktyczne korzyści dla

usługodawców. *W razie konieczności Komisja będzie wszczynać postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.*

6. Potrzeby poszczególnych sektorów

W toku kontroli skuteczności[10] ujawniono potrzebę zlikwidowania pewnej liczby „wąskich gardeł" hamujących wzrost w poszczególnych sektorach.

6.1 Usługi specjalistyczne: urzeczywistnienie wzajemnego uznawania

Transgraniczne usługi specjalistyczne mogą podlegać wymogom związanym z wdrażaniem sektorowych przepisów UE wymagających udzielania zezwoleń ekspertom w przypadku działalności związanej z fluorowanym gazem cieplarnianym w systemach chłodzenia, efektywnością energetyczną budynków czy też przetwarzaniem i transportem odpadów. Jeśli eksperci tacy podlegają systemowi akredytacji, rozporządzenie (WE) 765/2008 ułatwia wzajemne uznawanie certyfikatów akredytacji. Należy zapewnić jego pełną skuteczność.

W przypadkach gdy unijne przepisy sektorowe przewidują systemy udzielania zezwoleń lub akredytacji na szczeblu krajowym, usługodawcom, którym udzielono zezwolenia lub akredytacji, należy zapewnić prawo prowadzenia działalności w innych państwach członkowskich na podstawie tego zezwolenia lub akredytacji uzyskanych w ich państwie członkowskim pochodzenia.

Działania

Komisja będzie dążyć do zapewnienia powszechniejszego włączania klauzul wzajemnego uznawania do przyszłych wniosków ustawodawczych dotyczących przepisów sektorowych ustanawiających systemy zezwoleń dla ekspertów świadczących usługi specjalistyczne.

Przy stosowaniu istniejących sektorowych przepisów prawnych państwa członkowskie muszą nadać pełną skuteczność art. 56 TFUE i przepisom UE ułatwiającym świadczenie usług przez ekspertów z innych państw członkowskich, m.in. dyrektywie w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych w przypadku zawodów regulowanych czy też, w odpowiednich przypadkach, rozporządzeniu 765/2008 w sprawie akredytacji. Państwa członkowskie powinny korzystać z systemu IMI, aby ułatwić sprawdzanie zgodności z wymogami w innych państwach członkowskich.

Należy dostosować w większym stopniu standardy techniczne, w szczególności poprzez wykorzystanie unijnych mechanizmów normalizacyjnych (CEN) w obszarach, w których istnieją znaczne rozbieżności we wdrażaniu prawodawstwa UE na szczeblu krajowym, podobnie jak w przypadku świadectw charakterystyki energetycznej budynku.

6.2 Prawodawstwo w zakresie ochrony konsumentów

[10] Dokument roboczy służb Komisji „Wyniki kontroli rynku wewnętrznego usług (budownictwo, usługi dla przedsiębiorstw i turystyka)".

Znaczna część istniejącego dorobku prawnego dotyczącego ochrony konsumentów opiera się na minimalnej harmonizacji. W obszarach, w których ma zastosowanie minimalna harmonizacja, państwa członkowskie bardzo często dobrowolnie przekroczyły poziom minimalnej harmonizacji przepisów. Powoduje to sytuację, w której usługodawcy mogą mieć do czynienia z różnymi wymogami, w zależności od państwa, w którym chcą świadczyć swoje usługi, co może prowadzić do zakłóceń na jednolitym rynku. W przypadku tego problemu Komisja może zastosować dwa podejścia: przeprowadzić dalszą czy nawet pełną harmonizację, jak niedawno w przypadku dyrektywy o prawach konsumentów oraz zgodnie z propozycją przedstawioną w styczniu 2012 r. w ogólnym rozporządzeniu dotyczącym ochrony danych lub przewidzieć fakultatywną harmonizację zgodnie z propozycją przedstawioną w październiku 2011 r. w odniesieniu do wspólnych europejskich przepisów dotyczących sprzedaży. Oba podejścia uzupełniają się wzajemnie, a przy ich stosowaniu należy uwzględniać stan dorobku prawnego, konieczność poszanowania zasady pomocniczości oraz istniejących interesów publicznych, a także potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta, zwłaszcza w przypadku usług *online*.

Działania

Komisja będzie dążyć do przyspieszenia procedur ustawodawczych dotyczących środków związanych z konsumentami, które mają kluczowe znaczenie dla jednolitego rynku usług.

Przedstawiając nowe wnioski ustawodawcze, Komisja będzie dążyć, w stosownych przypadkach, do zapewnienia wyższego poziomu harmonizacji w przyszłym prawodawstwie UE dotyczącym ochrony konsumenta. Parlament Europejski i Rada powinny wspólnie działać na rzecz osiągnięcia tego celu, aby zapewnić pełne wdrożenie jednolitego rynku.

W konkretnym przypadku sektora turystycznego, jak zapowiedziano w programie na rzecz konsumentów[11]*, Komisja przedstawi na początku 2013 r. wniosek w sprawie zaktualizowanej dyrektywy w sprawie zorganizowanych podróży, za pomocą którego będzie dążyć do dalszej harmonizacji przepisów krajowych, zwłaszcza w zakresie ofert* online.

Jeżeli chodzi o prawodawstwo dotyczące ochrony konsumentów, do którego ma zastosowanie minimalna harmonizacja, Komisja współpracuje z krajowymi organami egzekwującymi prawo w celu zapewnienia prawidłowego, spójnego i pełnego wdrażania całego dorobku prawnego UE dotyczącego konsumentów, uwzględniając w należytym stopniu prawa i zasady dotyczące jednolitego rynku.

6.3 Usługi detaliczne i usługi dla przedsiębiorstw: inicjatywy szczegółowe

[11] Europejski program na rzecz konsumentów – Zwiększanie zaufania i pobudzanie wzrostu gospodarczego, COM(2012) 225 wersja ostateczna.

Działanie sektora detalicznego utrudnia szereg problemów; wiele z nich zostało wskazanych w sprawozdaniu Komisji dotyczącym nadzoru nad rynkiem detalicznym[12] i przez Parlament Europejski[13]. Z uwagi na znaczenie tego sektora dla gospodarki Komisja przygotowuje europejski plan działania na rzecz handlu detalicznego określający strategię UE dla tego sektora na najbliższe lata.

Stwierdzono, że poziom wydajności w sektorze usług dla przedsiębiorstw można znacznie zwiększyć. Zgodnie z zapowiedziami w Akcie o jednolitym rynku i w komunikacie poświęconym polityce przemysłowej w erze globalizacji, Komisja powołuje grupę wysokiego szczebla ds. usług dla przedsiębiorstw w celu zbadania słabych punktów tego sektora. Grupa ta skupi się na czterech następujących sektorach usług dla przedsiębiorstw: (i) marketing i reklama; (ii) zarządzanie infrastrukturą; (iii) usługi techniczne i inżynieryjne; oraz (iv) projektowanie. Szczególny nacisk zostanie położony na powiązania między unijnymi usługami dla przedsiębiorstw a sektorem wytwórczym oraz na opracowanie dobrowolnych standardów europejskich, dzięki którym można będzie poprawić jakość usług i zapewnić porównywalność usług świadczonych przez usługodawców w różnych państwach członkowskich.

Działania

Komisja przyjmie w 2012 r. europejski plan działania na rzecz handlu detalicznego określający strategię UE dla tego sektora.

Do jesieni 2012 r. Komisja powoła grupę wysokiego szczebla ds. usług dla przedsiębiorstw w celu zbadania słabych punktów tego sektora.

7. Działania na rzecz pojedynczych punktów kontaktowych drugiej generacji

Pojedyncze punkty kontaktowe (PPK) mają na celu ułatwienie życia usługodawcom dzięki zapewnieniu im jednego interfejsu dostępu do wszystkich niezbędnych informacji i umożliwiając im dopełnienie wszystkich procedur administracyjnych online. Ułatwiają one również dokonywanie świadomych wyborów odbiorcom, którzy chcą nabywać usługi. PPK oferują im niezbędne informacje takie jak dane kontaktowe właściwych organów czy powszechnie dostępne środki dochodzenia roszczeń w przypadku sporu.

Zamieszczane w PPK informacje na temat przepisów regulujących główne sektory usługowe różnią się jednak znacznie pod względem ich przystępności dla użytkownika.

Wiele PPK dostarcza informacji w co najmniej jednym języku obcym, co stanowi ważną zaletę dla usługodawców. Wiele procedur administracyjnych nie jest jednak jeszcze dostępnych online, a w przypadkach, gdy są one dostępne na poziomie krajowym, zdarza się często, że użytkownicy nie mają do nich dostępu z zagranicy.

Konieczne jest usunięcie tych niedociągnięć, aby PPK funkcjonowały w należyty sposób, z korzyścią dla użytkowników. Oznacza to, że państwa członkowskie muszą jeszcze uporać się z dużymi wyzwaniami w zakresie dalszego uproszczenia i usprawnienia procedur, większej integracji zaplecza administracyjnego i niezbędnych dostosowań technicznych, w szczególności w celu zapewnienia dostępu transgranicznego. Ważne jest

[12] Nadzór nad rynkiem handlu i dystrybucji „W kierunku bardziej wydajnego i sprawiedliwego wewnętrznego rynku handlu i dystrybucji w perspektywie roku 2020", COM(2010) 355.

[13] Sprawozdanie Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego (2010/2109 (INI).

również dotarcie do środowiska biznesu z informacją o istnieniu PPK oraz ich użyteczności.

Działania

Państwa członkowskie muszą w trybie pilnym doprowadzić swoje PPK do pełnej zgodności z wymogami dyrektywy usługowej.

Do końca 2014 r. państwa członkowskie zachęca się do stworzenia, z pomocą Komisji, pojedynczych punktów kontaktowych drugiej generacji, które powinny: 1) obejmować wszystkie procedury, z jakimi ma do czynienia przedsiębiorstwo w trakcie swojego cyklu życia, 2) być wielojęzyczne i 3) bardziej przyjazne dla użytkowników. Komisja uzgodni z państwami członkowskimi kryteria dotyczące pojedynczych punktów kontaktowych drugiej generacji w formie „karty pojedynczego punktu kontaktowego".

W 2013 r. Komisja rozpocznie kampanię informacyjną na temat PPK, będzie koordynować działania z państwami członkowskimi w celu ulepszenia internetowych PPK i podejmować działania we współpracy z organizacjami biznesowymi, aby zwiększyć wiedzę przedsiębiorców na temat PPK i zachęcić do ich szerszego wykorzystywania.

III. WNIOSKI

Usługi stanowią główną siłę napędową gospodarki europejskiej. Bardziej zintegrowany i lepiej funkcjonujący jednolity rynek usług ma kluczowe znaczenie dla ożywienia gospodarczego w UE.

Wszystkie państwa członkowskie dołożyły wiele starań o wdrożenie dyrektywy usługowej. Usunęły one liczne nieuzasadnione bariery i zmodernizowały swoje ramy regulacyjne mające zastosowanie do usług. Da to silny impuls wzmacniający gospodarkę UE.

Utrzymuje się jednak wiele różnych przeszkód, które hamują wzrost gospodarczy i tworzenie nowych miejsc w sektorze usług. Możliwe jest uzyskanie większego wzrostu gospodarczego, jeżeli już teraz podjęte zostaną działania w celu rozwinięcia pełnego potencjału dyrektywy usługowej.

Zgodnie z komunikatem poświęconym lepszemu zarządzaniu jednolitym rynkiem, powinniśmy skupić nasze wysiłki na zoptymalizowaniu działania już istniejących instrumentów. W niniejszym komunikacie zaproponowano przyszłe działania pozwalające zmaksymalizować skutki gospodarcze dyrektywy usługowej, w szczególności w sektorach usługowych o dużym znaczeniu dla gospodarki.

- Państwa członkowskie powinny postawić sobie ambitniejsze cele w kontekście dyrektywy usługowej. Należy dokładnie przeanalizować skutki gospodarcze wynikające ze wszystkich utrzymujących się przeszkód.
- Komisja przedstawiła wniosek w sprawie modernizacji ram prawnych dotyczących mobilności usług świadczonych w ramach wolnych zawodów. Powinien on zostać szybko przyjęty przez państwa członkowskie.
- Jednolity rynek musi działać z korzyścią dla konsumentów. Przedsiębiorstwa nie powinny tworzyć sztucznych podziałów na tym rynku ze szkodą dla usługobiorców.
- Należy skoordynować stosowanie innych instrumentów jednolitego rynku, takich jak dyrektywa w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych czy dyrektywa o handlu

elektronicznym, oraz dyrektywy usługowej. W razie takiej konieczności należy zmodernizować prawo Unii, aby odpowiadało ono potrzebom poszczególnych sektorów usługowych, i zapewnić skuteczne działanie ram prawnych w praktyce, zarówno w odniesieniu do usługodawców, jak i do usługobiorców.

- Państwa członkowskie powinny rozwijać pojedyncze punkty kontaktowe, aby stały się one pełnowartościowymi narzędziami administracji elektronicznej dostosowanymi do potrzeb usługodawców i usługobiorców.

Wymaga to politycznego zobowiązania ze strony wszystkich instytucji europejskich i państw członkowskich do odpowiednio priorytetowego traktowania realizacji wymaganych działań, w ustalonych terminach. Komisja będzie współpracować z państwami członkowskimi w ramach partnerstwa na rzecz tworzenia nowego wzrostu gospodarczego i miejsc pracy w sektorze usługowym, oraz będzie uważnie monitorować osiągane postępy w ramach rocznej analizy wzrostu gospodarczego.

ZAŁĄCZNIK 1 – PRAWODAWSTWO UE MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO SEKTORÓW USŁUG

	Główne sektory objęte dyrektywą usługową (2006/123/WE)
	• usługi dla przedsiębiorstw, w tym usługi świadczone w ramach wolnych zawodów (prawnicy, architekci, księgowi, doradcy podatkowi, agencje konsultingowe, agencje komunikacji i marketingowe, rzecznicy patentowi, osoby świadczące usługi certyfikacyjne, agenci sportowi, menadżerzy artystów, agencje pracy, tłumacze ustni, lekarze weterynarii, geodeci itp.) • usługi budowlane i działalność rzemieślnicza • sektor detaliczny • nieruchomości • turystyka (hotele, restauracje, kawiarnie, biura podróży, przewodnicy turystyczni itp.) • kształcenie prywatne

Sektory usług	**Podstawowe instrumenty prawne UE dotyczące danego sektora**
Energetyka	**Rynek wewnętrzny gazu ziemnego** • dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE **Rynek wewnętrzny energii elektrycznej** • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) **Rynek wewnętrzny gazu** • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG)

Usługi finansowe	**Plan działania w zakresie usług finansowych oraz dalsze działania podjęte w związku z tym planem** (dyrektywa 2006/43/WE, dyrektywa 2006/46/WE, dyrektywa 2007/63/WE, dyrektywa 2007/44/WE, dyrektywa 2009/14/WE, dyrektywa 2007/36/WE, dyrektywa 2007/64/WE, dyrektywa 9/111/WE, dyrektywa 2009/44/WE, dyrektywa 2010/76/UE, dyrektywa 2009/49/WE, dyrektywa 2011/61/UE, dyrektywa 2011/89/UE)
Opieka zdrowotna	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej • dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych
Usługi pocztowe	• dyrektywa 97/67/WE • dyrektywa 2002/39/WE • dyrektywa 2008/06/WE
Telekomunikacja	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej • dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. • dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. • dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, zmieniona dyrektywą 2009/140/WE • dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń, zmieniona dyrektywą 2009/140/WE • dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze

	łączności elektronicznej, zmieniona dyrektywą 2006/24/WE i dyrektywą 2009/136/WE
Transport	**Transport drogowy** • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych • rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 **Transport morski** • rozporządzenie Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosujące zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego • rozporządzenie Rady (EWG) NR 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) **Transport kolejowy** • dyrektywa Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych, Dz.U. L 237 z 24.8.1991, s. 25 • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy **Transport lotniczy** • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty • dyrektywa Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty

	Żegluga śródlądowa • rozporządzenie Rady (WE) nr 1356/96 w sprawie wspólnych zasad mających zastosowanie do transportu towarów lub pasażerów w żegludze śródlądowej między państwami członkowskimi w celu wprowadzenia swobody świadczenia takich usług transportowych • rozporządzenie Rady (EWG) nr 3921/91 ustanawiające warunki, zgodnie z którymi przewoźnicy niemający stałej siedziby w państwie członkowskim mogą dokonywać transportu rzeczy lub osób żeglugą śródlądową w państwie członkowskim

	Sektory nieobjęte prawodawstwem wtórnym UE
	• hazard • działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej (zgodnie z postanowieniami art. 51 Traktatu) • usługi ochroniarskie, z wyłączeniem obsługi systemów bezpieczeństwa • notariusze, komornicy sądowi • taksówki i usługi portowe

ZAŁĄCZNIK II – WYKAZ INICJATYW I RAMY CZASOWE

Obszary polityki	***Działania***	***Ramy czasowe***
1. Polityka zerowej tolerancji wobec niezgodności	➢ *Państwa członkowskie zapewniają pełną zgodność swojego ustawodawstwa z dyrektywą usługową.* ➢ *Komisja stosuje politykę zerowej tolerancji poprzez postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w szczególności w sektorach priorytetowych.*	*niezwłocznie* *niezwłocznie*
2. Maksymalizacja skutków gospodarczych dyrektywy usługowej	➢ *Komisja rozpoczyna proces wzajemnej weryfikacji wśród państw członkowskich w celu dokonania ponownej oceny przepisów szczegółowych w priorytetowych sektorach.* ➢ *Państwa członkowskie likwidują wszystkie pozostałe nieuzasadnione lub nieproporcjonalne ograniczenia oraz przeprowadzają analizę korzyści gospodarczych płynących z wyeliminowania wymogów, które znajdują uzasadnienie na podstawie dyrektywy.* ➢ *Priorytetowe działania, które muszą zostać podjęte przez państwa członkowskie, uwzględnione w zaleceniach dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru.* ➢ *Państwa członkowskie dokładają większych starań o zwiększenie poziomu wykorzystania systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI).*	*rozpoczęcie działań w 2012 r.* *ocena wyników w połowie 2013 r.* *niezwłocznie* *od 2012 r.* *niezwłocznie*

	➢ *Komisja podejmuje działania we współpracy z sektorem ubezpieczeniowym w celu zapewnienia dostatecznej ochrony ubezpieczeniowej usługodawcom, w tym obejmującej działalność w innych państwach członkowskich.*	*niezwłocznie*
	➢ *Komisja ocenia osiągnięte postępy i rozważa alternatywne rozwiązania, w tym wnioski ustawodawcze, o ile są one konieczne.*	*do końca 2013 r.*
3. Modernizacja ram regulacyjnych dotyczących usług świadczonych w ramach wolnych zawodów	➢ *Parlament Europejski i Rada przyjmują wniosek dotyczący zmodernizowanej dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.*	*przed końcem 2012 r.*
	➢ *Komisja wspiera państwa członkowskie we wdrażaniu zaleceń dla poszczególnych państw dotyczących usług świadczonych w ramach wolnych zawodów w kontekście europejskiego semestru na 2013 r.*	*lata 2012 - 2013*
	➢ *Komisja przedstawia komunikat mający na celu ułatwienie wzajemnej oceny zawodów regulowanych.*	*2013 r.*
4. Zapewnienie konsumentom korzyści z dyrektywy usługowej	➢ *Państwa członkowskie egzekwują przepisy krajowe wdrażające klauzulę o niedyskryminacji.*	*niezwłocznie*
	➢ *Komisja proponuje ukierunkowane działania mające na celu monitorowanie stosowania przepisów i podejmuje działania w przypadku wykrycia niedociągnięć.*	*połowa 2013 r.*
	➢ *Komisja wydaje dodatkowe szczegółowe wytyczne dotyczące art. 20*	*koniec 2013 r.*

	➢ *Komisja podejmuje współpracę z przedsiębiorstwami w celu zapewnienia klientom możliwości zakupów transgranicznych.* ➢ *Komisja, działając w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, informuje konsumentów o prawach przysługującym im w ramach jednolitego rynku na mocy dyrektywy usługowej, w kontekście kampanii podnoszącej świadomość publiczną w ramach Europejskiego Roku Obywateli.*	*niezwłocznie* *ocena wyników w połowie 2013 r.* *2013 r.*
5. ***Zapewnienie skuteczności przepisów dotyczących rynku wewnętrznego w praktyce***	➢ *Państwa członkowskie zapewniają pełną zgodność swoich przepisów i procedur z dyrektywą w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i dyrektywą w sprawie handlu elektronicznego.* ➢ *Komisja zdecydowanie egzekwuje te dyrektywy, wszczynając w razie konieczności postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.*	*niezwłocznie* *niezwłocznie*

6. Na potrzeby poszczególnych sektorów:		
6.1 Wzajemne uznawanie usług specjalistycznych	➢ *Komisja zapewnia pełną skuteczność swobód wynikających z Traktatu, dążąc do powszechniejszego włączania klauzul wzajemnego uznawania do wniosków ustawodawczych dotyczących przepisów sektorowych ustanawiających systemy zezwoleń dla ekspertów świadczących usługi specjalistyczne.*	*podczas przyjmowania przyszłych wniosków dotyczących przepisów*
	➢ *Państwa członkowskie w pełni wprowadzają w życie przepisy prawa UE wymagające uznawania ekspertów z innych państw członkowskich i korzystają z systemu IMI w celu ułatwienia weryfikacji spełnienia wymogów w innych państwach członkowskich.*	*niezwłocznie*
	➢ *Dalsze dostosowanie standardów technicznych, w szczególności poprzez wykorzystanie unijnych mechanizmów normalizacyjnych (CEN) w obszarach, w których istnieją znaczne rozbieżności we wdrażaniu prawodawstwa UE na szczeblu krajowym.*	*w toku*
6.2 Prawodawstwo w zakresie ochrony konsumentów: większa harmonizacja w niektórych sektorach	➢ *Komisja dąży do zapewnienia większego poziomu harmonizacji w przyszłym prawodawstwie UE dotyczącym ochrony konsumenta, w stosownych przypadkach. Parlament Europejski i Rada powinny wspólnie działać na rzecz osiągnięcia tego celu, aby zapewnić pełne urzeczywistnienie się jednolitego rynku.*	*podczas przyjmowania przyszłych wniosków dotyczących przepisów*
	➢ *Komisja dokona przeglądu dyrektywy w sprawie zorganizowanych podróży.*	*2012 r.*

6.3 Usługi detaliczne i usługi dla przedsiębiorstw: inicjatywy szczegółowe	➢ *Komisja współpracuje z krajowymi organami egzekwującymi prawo w celu zapewnienia prawidłowego, spójnego i pełnego wdrażania dorobku prawnego UE dotyczącego konsumentów, uwzględniając należycie prawa i zasady dotyczące jednolitego rynku.* ➢ *Komisja przyjmuje europejski plan działania na rzecz handlu detalicznego określający strategię UE dla tego sektora.* ➢ *Komisja powołuje grupę wysokiego szczebla ds. usług dla przedsiębiorstw w celu zbadania słabych punktów tego sektora.*	*początek 2013 r.* *2012 r.* *jesień 2012 r.*
<u>7. Działania na rzecz pojedynczych punktów kontaktowych drugiej generacji</u>	➢ *Państwa członkowskie zapewniają pełną zgodność swoich pojedynczych punktów kontaktowych z przepisami dyrektywy usługowej.* ➢ *Państwa członkowskie tworzą pojedyncze punkty kontaktowe drugiej generacji, które: 1) obejmują wszystkie procedury, z jakimi ma do czynienia przedsiębiorstwo w trakcie swojego cyklu życia, 2) są wielojęzyczne i 3) bardziej przyjazne dla użytkowników. Komisja uzgodni z państwami członkowskimi kryteria dotyczące pojedynczych punktów kontaktowych drugiej generacji w formie „karty pojedynczego punktu kontaktowego”.* ➢ *Komisja rozpoczyna kampanię informacyjną na temat pojedynczych punktów kontaktowych,*	*niezwłocznie* *lata 2012-2014* *2013 r.*

	koordynuje działania z państwami członkowskimi w celu ulepszenia internetowych pojedynczych punktów kontaktowych i podejmuje działania we współpracy z organizacjami biznesowymi, aby zwiększyć wiedzę przedsiębiorców na temat pojedynczych punktów kontaktowych i zachęcić do ich szerszego wykorzystywania.	